

Nahore v Michiganu

Jim Gilmore se do Hortons Bay přistěhoval z Kanady. Od starého Hortona si koupil kovárnu. Jim byl malé postavy, snědý, měl velký knír a velké ruce. Byl dobrý podkovář, ale ani v kožené zástěře na kováře příliš nevypadal. Bydlel nad kovárnou a na jídlo chodil k D. J. Smithovi.

Liz Coatesová u Smithových pracovala. Paní Smithová, velmi rozložitá čistotná žena, prohlašovala, že Liz je to nejpohlednější děvče, jaké kdy viděla. Liz měla pěkné nohy, vždycky nosila čistou kanafasovou zástěru a Jim si všiml, že má každý den vlasy vzadu hladce zapletené. Líbila se mu její tvář, protože byla taková usměvavá, ale nikdy na ni nemyslel.

Liz se Jim velmi líbil. Líbil se jí, když k nim přicházel z kovárny, a často vyhlížela z kuchyňských dveří, aby ho viděla, jak se po cestě blíží. Líbil se jí jeho knír. Líbilo se jí, jak mu bře svislí zuby, když se usmívá. Velice se jí líbilo, že nevypadá jako kovář. Líbilo se jí, jak D. J. Smith a paní Smithová mají Jima rádi. Jednoho dne zjistila, že se jí líbí, jak se mu černají chlupy na pažích a jak má ruce bílé nad čarou opálení, když se v lavoru před domem myje. Z toho, jak se jí líbil, měla zvláštní pocit.

Hortons Bay tvořilo pět domů na hlavní silnici mezi Boyne City a Charlevoix. Byl tu obchod se smíšeným zbožím, pošta s nakaštrovaným patrovým průčelím, před kterou občas stával vůz se spležením, dům Smithových, dům Stroudových, dům Dillsworthových, dům Hortonových a dům Van Hoosenových. Domy stínil velký jilmový háj a silnice byla samý písek. Nahoru se po obou stranách silnice táhla pole a les. O kus dál byl metodistický kostel a dolů po silnici opačným směrem obecná škola. Kovárna stála naproti škole a byla natřená červenou barvou.

Dolů k zátocce vedla lesem strmá písčitá cesta. Od zadních dveří Smithových byly vidět lesy svažující se k zátocce a proleptější břeh. Na jaře a v létě to byl krásný pohled, zátoka modře zářila a na jezere za mysem zvedal vánek od Charlevoix a jezera Michigan bílé čepičky vln. Od zadních dveří Smithových Liz viděla na jezere čluny naložené rudou a směřující k Boyne City. Když se na ně dívala, zdálo se jí, že se vůbec nepohybují, ale když zašla dovnitř, utřela pár kousků nádobí a pak opět vyšla ven, zmizely jí už za mysem z očí.

Liz teď na Jima Gilmora myslela ustavičně. Nezdálo se, že by si jí moc všiml. Rozprávěl s D. J. Smithem o kovárně a o Republikánské straně a o Jamesi G. Blainovi. Po večerech čel u lampy v předním pokoji *Toledo Blade* a noviny z Grand Rapids, nebo vzali s D. J. Smithem pytláckou lucernu a šli lovit ryby harpunou. Na podzim zapřáhli se Smithem a Charlesem Wymanem vůz, naložili stan, jídlo, sekery, pušky a dva psy a vypravili se do borových plání za Vanderbiltem lovit jeleny. Než vyjeli, paní Smithová a Liz jim čtyři dny vařily do zásoby. Liz chtěla pro Jima na cestu upéct něco extra, ale nakonec to neudělala, protože se bála požádat paní Smithovou o vajíčka a mouku a bála se, že kdyby je koupila, paní Smithová by jí přistihla, jak peče. Paní Smithové by to nevadilo, ale Liz se přesto bála.

Liz na Jima myslela celou dobu, co lovil jeleny. Bylo to hrozné, když byl pryč. Tolik na něho myslela, že nemohla spát, ale zároveň zjistila, že jí baví na něho myslet. Bylo lepší, když se to nesnažila potlačit. Noc předtím, než se měli vrátit, nespala vůbec, totiž myslela si, že nespí, protože skutečnost, že nespí, se popletla se snem, ve kterém se jí zdálo, že nemůže usnout. Když uviděla z kopce přijíždět vůz, cítila se slabá a jako nemocná. Nemohla se dočkat, až Jima uvidí, a připadalo jí, že až přijede, všechno dobře skončí. Vůz zastavil pod velkým jilmem a paní Smithová a Liz vyšly ven. Chlapi byli zarostlí a ve voze ležely tři kusy, ztuhlé tenké nohy jim trčely přes postranice. Paní Smithová políbila D. J. a ten ji objal a přitiskl k sobě. Jim řekl: „Ahoj, Liz,“ a zazubil se. Liz netušila, co se stane, až se

Jim vrátí, ale byla si jistá, že něco určité. Nestalo se nic. Muži se prostě vrátili domů, to bylo všechno. Jim stáhl ze zvířat pytle a Liz se na ně šla podívat. Jeden z nich byl velký samec. Ztuhlý a těžký.

„Toho jsi zastřelil ty, Jime?“ zeptala se Liz.

„Jo, že je to krasavec?“ Jim si jelena hodil na záda a nesl ho do udírny.

Ten večer zůstal Charley Wyman na večeři u Smithových. Bylo už pozdě, aby se vrátil do Charlevoix. Muži se umyli a čekali v předním pokoji na jídlo.

„Nezbylo v té butylce něco, Jimmy?“ zeptal se D. J. Smith a Jim zašel do stodoly k vozů a přinesl dvacetilitrový demižon whisky, kterou si vzali s sebou na lov. Slušné množství se ještě sem tam převalovalo po dně. Cestou zpátky do domu si Jim dopřál dlouhý lok. Zvednout a napít se z tak velkého demižonu nebylo lehké. Trochu whisky mu vychrstlo vpředu na košili. Zbyli dva muži se usmívali, když se Jim s demižonem vrátil. D. J. Smith poslal pro sklenice a Liz je přinesla. D. J. nalil tři velké panáky.

„Nu, tak na tebe, D. J.“ řekl Charley Wyman.

„A na toho zatracené velkého jelena, Jimmy.“ řekl D. J.

„Na všechny, co jsme netrefili, D. J.“ řekl Jimmy a hodil do sebe whisky.

„Člověče, ta přise.“

„Tuhle roční dobou nejlepší lék na všechny neduhy.“

„Nedáme si ještě jednu, chlapi?“

„Moje řeč, D. J.“

„Perte to tam, mládenci.“

„Tak na příští rok.“

Jim se začínal cítit skvěle. Miloval chut whisky a pocit, který mu dodávala. Tešilo ho, že se vrací k pohodlné posteli, k teplému jídlu a k dřině. Dali si ještě jednu rundu. Ke stolu přicházeli rozjářeni, ale chovali se uctivě. Liz podávala jídlo a pak jedla společně s rodinou. Byla to dobrá večere. Muži se jídlu věnovali se vsí vážností. Po večeři se vrátili do předního pokoje

a Liz s paní Smithovou poklidily. Paní Smithová odešla nahoru a zanedlouho vyšel pan Smith a následoval ji. Jim a Charley zůstávali v předním pokoji. Liz seděla v kuchyni u kamen, předstírala, že čte knihu, a myslela na Jima. Nechtěla jít ještě spát, protože věděla, že Jim vyjde, a chtěla ho vidět odcházet, aby si s sebou nahoru do postele odnesla jeho tvář.

Nedokázala myslet na nic jiného než na něj a pak Jim vyšel. Oči mu svítily a vlasy měl trochu rozčuchané. Liz hleděla do knihy. Jim zezadu přistoupil k židli, zastavil se a Liz slyšela jeho dech. Potom ji zezadu objal. Cítila pod jeho rukama svá oblá a pevná řadra a bradavky jí ztuhly. Byla hrozně vyděšená, ještě nikdy se jí nikdo tak nedotýkal, ale říkala si: „Konečně ke mně přišel. Opravdu přišel.“

Seděla nehybně, protože byla ztuhlá strachem a nevěděla, co jiného by měla dělat. A pak ji Jim pevně přitiskl zády k židli a políbil ji. Byl to takový pronikavý, palčivý, bolestivý pocit, až se bála, že to asi nevydrží. Přímou Jima cítila opěradlem židle a nemohla to unést, pak v ní něco puklo a ten pocit byl teplejší a měkčí. Jim ji pevně tiskl k opěradlu a ona už to teď chtěla a Jim zašeptal: „Pojď se projít.“

Liz sundala z kolíku na kuchyňské zdi kabát a vyšli ze dveří. Jim ji držel kolem ramen, každou chvilku se zastavovali, tiskli se k sobě a Jim ji líbal. Měsíc nesvítil, brodili se po kotnících v písčité cestě k přístavišti a ke skladišti u zátoky. Mezi kůly splouchala voda a na druhé straně zátoky se temněl mys. Bylo chladno, ale Liz byla celá rozpálená z toho, že je s Jimem. Usedli pod přístřešek skladiště a Jim přitáhl Liz k sobě. Bála se. Jedna Jimova ruka jí vklouzla do šatů a hladila jí řadro, druhou měla v klíně. Byla hrozně vystrašená a nevěděla, co se Jim chystá udělat, ale přesto se k němu tiskla co nejlíp. Pak se ta ruka, která jí v klíně připadala tak velká, zvedla, položila se jí na nohu a začala se sunout vzhůru.

„Ne, Jime, nedělej to,“ řekla Liz. Jim sunul ruku stále výš.

„To nesmíš, Jime. Nesmíš.“ Ani Jim, ani Jimova velká dlaň jí nevěnovaly žádnou pozornost.

Prkna byla tvrdá. Jim jí vyhrnul šaty a pokoušel se jí něco udělat. Byla vystrašená, ale chtěla to. Musela to mít, ale bála se toho.

„To nesmíš dělat, Jime. Nesmíš.“

„Musím. Udělám to. Ty víš, že musíme.“

„Ne, nemusíme, Jime. Není to třeba. Ach, to není správné. Au, to je tak velké a moc to bolí. To nemůžeš. Au, Jime. Jime. Auuu.“

Jedlovcová prkna přístaviště byla tvrdá, plná třísek a studená, Jim na ní ležel plnou vahou a působil jí bolest. Liz se ho snažila odstrčit, byla celá zkroucená a brala ji křeč. Jim spal. Odmítal se pohnout. Vyprostila se zpod něho, posadila se, narovнала si sukni a kabát a pokusila se udělat něco s vlasy. Jim spal s pootevřenou pusou. Liz se naklonila a políbila ho na tvář. Jim spal dál. Nadzvedla mu trochu hlavu a zatřásla s ní. Otočil se na druhou stranu a polkl. Liz se rozplakala. Přešla k okraji přístaviště a zahleděla se do vody. Od zátoky se plížila mlha. Liz se třásla zimou, připadala si ubohá a cítila, že všechno je pryč. Vrátila se k Jimovi a ještě jednou jím pro jistotu zatřásla. Plakala.

„Jime,“ řekla, „Jime. Prosím tě, Jime.“

Jim se zavrtěl a schoulil se ještě víc. Liz svlékla kabát, sklonila se nad Jimem a přikryla ho. Úhledně a pečlivě kabát kolem něho zastrkala. Pak přešla k doku a vydala se po strmé písčité cestě domů spát. Od zátoky stoupala mezi stromy studená mlha.

„Ale co budou teď dělat při tom střelení z děl, když mi poručili, že musím kvůli těm dělům pryč?“

„Nechal jste holubník otevřený?“ zeptal jsem se.

„Ano.“

„Tak to uletí.“

„no, samozřejmě že uletí. Ale ty ostatní. Radši na ty ostatní nemyslet,“ řekl.

„Jestli jste si už odpočinul, tak já bych na vašem místě šel,“ pobízel jsem ho. „Vstaňte už a zkuste jít.“

„Děkuju vám,“ řekl a vstal, kymácel se ze strany na stranu a pak se posadil zase pozpátku do prachu.

„Staral jsem se o ty zvířata,“ řekl tupě, ale to už nebylo určeno mně. „Já jsem se jenom staral o ty zvířata.“

Nedalo se s ním nic dělat. Byla neděle velikonoční a fašisté postupovali k Ebru. Byl šedivý zachmuřený den s nízkými mračny, a tak jejich letadla nevzlétla. Tahle okolnost a dále to, že se kočky dovedou o sebe postarat, bylo veškeré štěstí, které toho starce ještě čekalo.

NAHOŘE V MICHIGANU

Jim Gilmore přijel do Hortons Bay z Kanady. Koupil si tam od

starého Hortona kovárnu. Jim byl malý a snědý a měl obrovské kníry a mohutné ruce. Byl dobrý podkovář a ani v kožené zástěře nevypadal příliš na kováře. Bydlel v patře nad kovárnou a stravoval se v rodině D. J. Smithe.

U Smithů pracovala Liz Coatesová. Paní Smithová, která byla velice objemná a čistotná žena, říkala, že takové úpravné děvče, jako je Liz Coatesová, ještě neviděla. Liz měla pěkné nohy, vždycky nosila čistou kartounovou zástěru a Jim si všiml, že má vlasy vzadu vždy pěkně upravené. Líbil se mu její obličej, protože byl tak veselý, ale nikdy o ní nepřemýšlel.

Liz se Jim moc líbil. Líbilo se jí, jak přicházel od své kovárny, a často zašla ke dveřím kuchyně a čekala, až Jim vykročí po silnici. Líbil se jí na něm jeho knír. Líbilo se jí, že má takové bílé zuby, když se usměje. Velice se jí líbilo, že nevypadá jako kovář. Líbilo se jí, že se Jim D. J. Smithovi a paní Smithové tak líbí. Jednoho dne poznala, že se jí líbí, jak má na pažích černé chloupky a jak bílé má paže nad čarou opálení, když se myje před domem v umývadle. Tak se jí to na něm líbilo, až jí z toho bylo divně.

Městečko Hortons Bay sestávalo jenom z pěti domů, které ležely na hlavní silnici mezi Boyne City a Charlevoix. Byl tam obchod se

smíšeným zbožím a poštovní úřad s vysokým falešným průčelím, před kterým stával žebříňák s vypřaženým potahem, Smithův dům, Dil worthův dům, Hortonův dům a Van Hoosenův dům. Domy stály ve velikém jilmovém háji a silnice byla velice písčítá. Po obou stranách nahoru po silnici se rozprostírala zemědělská krajina a les. Kousek cesty vzhůru po silnici stál metodistický kostel a dolů po silnici opačným směrem obvodní Škola. Kovárna byla červeně natřená a stála proti škole.

Dolů z kopce se táhla lesem příkrá písčítá silnice směrem k zálivu. Od Smithovic zadního vchodu byla vyhlídka přes lesy, které se skláněly dolů k jezeru a na druhou stranu zálivu. Na jaře a v létě tam bývalo velice krásně, záliv modře zářil a na širém jezeře za ostrohem se obyčejně zvedaly zpěněné vlny, způsobené větríkem proudícím od Charlevoix a od Michiganského jezera. Od Smithovic zadního vchodu vídala Liz nákladní lodi s rudou, odplouvající po jezeře směrem k Boyne City. Když na ně hleděla, jako by se vůbec nepohybovaly, ale jestliže zašla dovnitř, utřela ještě pár kousků nádobí a pak zase vyšla ven, zmizely z dohledu za ostrohem. Liz teď neustále myslela na Jima Gilmora. Zřejmě ji nijak zvlášť nebral na vědomí. Vykládal D. J. Smithovi o své kovárně, o

republikánské straně a o Jamesi G. Blainovi. Večer si čítal při světle lampy v předním pokoji časopis *Toledská čepel* a noviny z Grand Rapids nebo chodil s D. J. Smithem lovit oštěpem a s pomocí lovecké baterky ryby v zálivu. Na podzim naložil se Smithem a Charleym Wymanem na žebříňák stan, zásobu jídla, sekyry a pušky a se dvěma psy si vyjeli do borových plání za Vanderbiltem na lov vysoké. Než vyrazili, Liz s paní Smithovou jim čtyři dny vařily jídlo na cestu. Liz chtěla upéci pro Jima něco zvláštního, co by si vzal s sebou, ale nakonec to neudělala, protože se ostýchala požádat paní Smithovou o vejce a mouku a obávala se, že kdyby si je koupila, paní Smithová by ji při vaření přistihla. Paní Smithová by sice nic nenamítala, ale Liz se ostýchala.

Po celý ten čas, co byl Jim na lovu na vysokou, Liz na něho myslela. Bylo to ošklivé, když byl pryč. Samými myšlenkami na něho špatně spala, ale poznala, že i tak jí těší na něho myslet. Bylo jí lépe, když se tomu nebránila. Tu noc před jeho očekávaným návratem vůbec nespala, totiž nevěděla, zdali spí, protože to měla všechno pomíchané, sen o tom, že nespí, a to, že doopravdy nespala. Když spatřila žebříňák přijíždět dolů po silnici, pocítila slabost a někde uvnitř se jí dělalo divně. Nemohla se dočkat, až

uvidí Jima, a s jeho příjezdem jako by bylo všechno zase v pořádku. Žebříňák zastavil venku pod vysokým jilmem a paní Smithová s Liz vyšly před dům. Všichni muži byli zarostlí a vzadu na žebříňáku ležely tři ulovené kusy, jejich tenké nohy strnule vyčnívaly přes okraj žebříňáku. Paní Smithová políbila svého D. J. a ten ji k sobě přitiskl. Jim řekl: „Ahoj, Liz,“ a usmál se. Liz dost dobře nevěděla, co se stane, až se Jim vrátí, ale nepochybovala, že se něco stane. Nestalo se nic. Muži se zkrátka vrátili a to bylo všechno. Jim stáhl se zvěře hrubé pytle a Liz si prohlédla úlovky. Ležel tam jeden statný jelen. Byl ztuhlý a těžko se vytahoval ze žebříňáku.

„Toho jste zastřelil vy, Jime?“ zeptala se Liz.

„Jo. Není to krasavec?“ Jim si přehodil jelena přes záda, aby ho odnesl do udírny.

Ten večer zůstal Charley Wyman na večeři u Smithů. Na návrat do Charlevoix bylo už příliš pozdě. Muži se umyli a čekali v předním pokoji, až bude večeře hotová.

„Nezbylo už nic v tom džbánu, Jimmy?“ zeptal se D. J. Smith a Jim zašel ven k žebříňáku ve stodole a přinesl džbán s whisky, který si mužští vzali s sebou na lov. Byl to dvacetilitrový džbán a na dně se už šplíchala jenom troška. Jim si na zpáteční cestě do domu

dlouze lokl. Takový obrovský džbán se těžko zvedal, aby se člověk z něho napil. Trochu si polil whisky náprsenku košile. Oba muži se usmívali, když Jim vstoupil se džbánem. D. J. Smith poslal pro sklenice a Liz je přinesla. D. J. nalil tři pořádné panáky.

„No tak na tvoje zdraví, D. J.,“ řekl Charley Wyman.

„Na toho setsakramentsky obrovského jelena, Jimmy,“ řekl D.J.

„Ted' na všechny ty, co jsme netrefili, D. J.,“ řekl Jim a vypil až do dna.

„Tohle chlapovi chutná.“

„Touhle roční dobou se nenajde na žádnou nemoc nic lepšího.“

„Co byste říkali ještě jedné sklínce, kamarádi?“

„Připijme si na to, D. J.“

„Ex, kamarádi!“

„Ať žije lov napřesrok!“

Jim se dostával do nálady. Měl rád whisky a ten pocit uvnitř.

Těšilo ho, že se zase vrátil k pohodlné posteli, k teplému jídlu a ke své kovárně. Nalil si ještě sklenku. Chlapi přišli k večeři v rozjařené náladě, ale chovali se velice slušně. Když Liz přinesla jídlo, posadila se ke stolu a jedla s rodinou. Byla to dobrá večeře. Muži soustředěně jedli. Po večeři zase zašli do předního pokoje a Liz s

paní Smithovou sklidily se stolu. Potom odešla paní Smithová nahoru do ložnice a zanedlouho se sebral Smith a šel také nahoru. Jim s Charleym ještě zůstali v předním pokoji. Liz seděla v kuchyni u kamen, předstírala, že čte knihu, a myslela na Jima. Nechtělo se jí ještě jít spát, protože věděla, že Jim půjde ven, a toužila ho spatřit, až bude odcházet, aby si mohla odnést s sebou na lože jeho obraz. Usilovně na něho myslela a pak Jim vyšel z pokoje. Oči se mu leskly a vlasy měl trochu pocuchané. Liz se zahleděla do knihy. Jim přešel za její židli, zastavil se a Liz cítila jeho dech a potom ji oběma pažemi objal. Prsy měla oblé a pevné a pod jeho rukama jí ztvrdly bradavky. Liz dostala hrozitánský strach, ještě nikdo se jí takhle nedotýkal, ale pomyslela si: „Konečně za mnou přišel. Opravdu přišel“

Seděla strnule, protože měla takový strach a nevěděla, co jiného by udělala, a pak ji Jim těsně přitiskl k židli a políbil ji. Byl to takový pronikavý, bolestný a zraňující pocit, až si myslela, že to nevydrží. Cítila Jima přímo přes opěradlo židle, nemohla to vydržet a pak v ní něco povolilo a ten pocit byl teplejší a měkčí. Jim ji tiskl pevně a tvrdě k židli a Liz teď už chtěla a Jim zašeptal: „Pojďme se projít.“

Liz sňala z věšáku na stěně kuchyně plášť a vyšli ze dveří. Jim ji

objímal jednou paží a každou chvíli se zastavili, tiskli se k sobě a Jim ji líbal. Měsíc nesvítil, kráčeli až po kotníky zaboření v písku silnice a sestoupili k přístavišti a ke skladišti v zálivu. Voda šplíchala mezi kůly a ostroh na druhé straně zátoky se temně rýsoval. Bylo chladno, ale Liz byla rozpálená po celém těle, protože byla s Jimem. Usedli v přístřeší skladiště a Jim přitáhl Liz těsně k sobě. Dostala strach. Jim jí vsunul jednu ruku pod šaty a hladil jí prsa a druhou ruku jí položil do klína. Měla náramný strach a nevěděla, co Jim udělá, ale přitulila se k němu. Potom ruka, která jí připadala tak obrovská, se odsunula z jejího klína, octla se na jejím stehně a začala se sunout vzhůru.

„Nedělej to, Jime,“ řekla Liz. Jim posunul ruku ještě výše.

„To nesmíš, Jime. To nesmíš.“ Ani Jim, ani jeho veliká ruka na to nedbali.

Prkna byla tvrdá. Jim jí vyhrnul šaty a pokoušel se jí něco udělat.

Měla strach, ale toužila po tom. Muselo k tomu dojít, ale měla z toho strach.

„To nesmíš dělat, Jime. To nesmíš“

„Já musím. A udělám to. Ty víš, že musíme.“

„Ne, nemáme to dělat, Jime. Nemusíme. Ne, to se nesluší. Och,

je to tak veliké a tolik to bolí. To nemůžeš. Och Jime. Jime. Och.“
Jedlová prkna v přístavišti byla tvrdá, plná třísek a studená a Jim na ní těžce ležel a udělal jí bolest. Liz ho odstrčila, měla takový nepohodlný a křečovitý pocit. Jim spal. Nehýbal se. Vyprostila se zpod jeho těla, posadila se, narovnala si sukni a plášť a pokoušela se dát si do pořádku vlasy. Jim spal s pootvřenými ústy. Liz se k němu naklonila a políbila ho na tvář. Spal dál. Trochu mu zvedla hlavu a zatřásla jí. Zvrátil hlavu a polkl. Liz se rozplakala. Zašla ke kraji přístaviště a zahleděla se do vody. Nad zálivem stoupala mlha. Bylo jí zima, byla nešťastná a jako by všechno ztratila. Přešla k ležícímu Jimovi a znovu jím zatřásla, aby se přesvědčila. Plakala. „Jime,“ řekla. „Jime. Prosím tě, Jime“

Jim se zavrtěl a ještě víc se schoulil. Liz si svlékla plášť, sklonila se a přikryla ho pláštěm. Úhledně a pečlivě ho ovinula pláštěm. Pak přešla přístaviště, vystoupila písčitou silnicí a šla si lehnout. Ze zálivu stoupala lesem studená mlha.

NANÁBŘEŽÍVESMYRNĚ

Divné na tom bylo, říkal, jak každou noc o půlnoci křičeli. My jsme byli v přístavu

a oni byli všichni na molu a o půlnoci začali křičet. Obyčejně jsme na ně pustili